

dringer, som tog Sigte paa at sætte Arbejdsløshedskasserne i Stand til at udbetale en større Maksimumsunderstøttelse, end de efter den hidtil bestaaende Ordning har kunnet gøre, hvilket, efter at Prisniveauet er forandret, maa anses for nødvendigt; men den Omstændighed, at der er fremkommet et saadant Utal af Ønsker fra dem, som har med Lovens Administration at gøre, vanskeliggør fornuftigvis Afslutningen af Arbejdet paa denne Sag. Hele dens vanskelige Karakter illustreres ogsaa derigennem, at det ikke har været muligt for Arbejdsløshedsnævnet at naa til — jeg vil ikke sige et enigt Standpunkt, men ikke en Gang til en klar Deling. Det viste sig ogsaa for disse Mænd, der sidder som Medlemmer af denne Institution, at hele Sagen ikke er saa lige til, som man fra visse Sider antager. Jeg har først for ganske nylig, for meget faa Dage siden, modtaget Indstillingerne vedrørende Sagens Ordning, og det er nu en Gang nødvendigt i en saa indviklet og vanskelig Sag som denne at have Tid til at overveje de mange forskellige Spørgsmaal, som er rejste ved Tanken om Revision. Det gælder jo om at naa til en Lov, der paa bedst mulig Maade sikrer Institutionen og tillige Arbejderne mod uberettigede Indgreb og Angreb. Jeg haaber om faa Dage at skulle kunne forelægge Sagen for Rigsdagen og tænker, at der saa ogsaa maatte kunne blive fornøden Tid til at overskue, paa hvilken Maade Rigsdagen vil behandle denne Sag.

Jeg skal dernæst sige nogle faa Bemærkninger i Anledning af det ærede Medlem fra Koldings (N. Johan Laursen) Udtalelser om Strejkeretten. Det ærede Medlem beskæftigede sig bl. a. ogsaa med, hvad jeg ved Lejlighed havde sagt herom. For at der ikke skal være nogen Tvivl i den Henseende, maa jeg sige, at det, jeg allerede foran har sagt, utvivlsomt har gjort det klart, at jeg ikke hører til dem, der blindt bifalder enhver Strejke, og derfor heller ikke anerkender enhver Arbejdsstandsning som berettiget Strejke. Det afhænger alt sammen af Grundlaget for Strejken, Overenskomstens Varighed i Forhold til Prisforholdene, Formen, hvorunder Lønnen er fastsat, saaledes i høj Grad af, om Arbejderne har været tagne med paa Raad om Lønnen, og om de har haft Lejlighed til at ytre sig i Tilslutning til den fastsatte Løn. Endelig afhænger det i høj Grad af, hvorvidt Strejken er besluttet af dem, der i Virkeligheden berøres af Strejken, eller kun af en mindre Gruppe.

Men at opstille faste Regler eller Grænser lader sig neppe gøre. Jeg anbefaler stadig den Hovedregel, at man kun skal strejke, naar ethvert andet brugeligt Midde er forsøgt uden at opnaa et tilfredsstillende og heldigt Resultat, og da det i disse urolige Tider er hændt, at man ikke har iagttaget denne solide Regel, har jeg fundet Anledning til paa det Sted, hvor det ærede Medlem fra Kolding havde bemærket det, at advare imod Misbrug af Strejker. Jeg erkender gerne, at der er Muligheder for at misbruge Strejkevaabenet, men man er ikke i Stand til forud at sige, at i de og de bestemte Tilfælde er det et Misbrug og i de og de Tilfælde et forsvarligt Brug, eller at de og de bestemte Arbejdere har Strejkeret, og de og de har det ikke. Noget saadant kan man aldeles ikke gøre, thi en Strejke maa i hvert enkelt Tilfælde bedømmes efter sit Grundlag, de Forhold, der har været Motiveringen for den. Kun ud derfra er man i Stand til at danne sig en Mening om, hvorvidt en Strejke er forsvarlig eller uforsvarlig.

Overfor de bekymrede Udbrud, jeg har hørt her over Tidens Daarlighed, vil jeg ogsaa sige nogle faa Ord. Jeg deler i høj Grad Ønskerne om den størst mulige Produktion. Jeg kan meget vel med det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) istemme: Arbejde, Arbejde, Arbejde! Det har stadig været min og mine Meningsfællers Overbevisning, at Arbejde er det grundlæggende for Samfundet, og det glæder mig derfor, at saa mange nu erkender Rigtigheden af, at Arbejdet er overmaade vigtigt, og at Pengene alene aldeles ikke gør det. Men naar denne Erkendelse saa er opstaaet, saa maa man gaa videre, saa nytter det ikke at blive staaende ved Ordet Arbejde; saa bør man virkelig sætte alle arbejdsvillige i Virksomhed, og saa bør Samfundet ganske anderledes regulere Virksomheden og gribe ind, saaledes at der bliver Plan i det hele, saaledes at der bliver Arbejde Aaret rundt til alle dem, der virkelig er arbejdsvillige, medens de, der er uvillige, skilles ud og føres over, hvor de faar deres Plads, og at Samfundet undgaar de Kalamiteter, som 70 000 arbejdsløse i en Periode og 40 000 i en anden betyder for Samfundet. Saa bør man ikke søge Samfundet indrettet saaledes, at man i visse Perioder griber, i Stedet for til det sunde, lykkebringende Arbejde, til en urimelig Udnyttelse af Arbejdskraften langt udover dens Evne.

En Taler har under denne Forhand-